

BESTSELLER K POPUKÁNÍ

Na hledání lásky je někdy
nejtěžší zachovat si vážnou tvář

Lásko,

kde jsi?

NICK SPALDING

Lásko,
kde jsi?

Lásko,

kde jsi?

NICK SPALDING

FORTUNA

Original title: Love ... From Both Sides

Copyright © Nick Spalding, 2012

First published in Great Britain in 2012 by Coronet
An imprint of Hodder & Stoughton
An Hachette UK company

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Tomáš Novotný, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Jana Semelková
První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-737-2

Obsah

Poznámka autora	7
Jamieho blog – neděle 9. ledna	9
Lauřin deník – 2. únor, středa	22
Jamieho blog – sobota 26. února	36
Lauřin deník – 20. březen, sobota	48
Jamieho blog – čtvrtek 21. dubna	61
Lauřin deník – 22. duben, pátek	73
Jamieho blog – neděle 1. května	86
Lauřin deník – 1. květen, neděle	100
Jamieho blog – čtvrtek 19. května	113
Lauřin deník – 19. květen, čtvrtek	118
Jamieho blog – úterý 24. května	128
Lauřin deník – 24. květen, úterý	133
Jamieho blog – úterý 24. května, pokračování...	137
Lauřin deník – 24. květen, úterý, pokračování...	144
Jamieho blog – sobota 4. června	149
Lauřin deník – 5. červen, neděle	154
Jamieho blog – pondělí 4. července	163

Lauřin deník – 14. srpen, neděle	173
Jamieho blog – neděle 21. srpna	186
Lauřin deník – 28. srpen, neděle	197
Jamieho blog – úterý 6. září	204
Lauřin deník – 19. září, pondělí	214
Jamieho blog – středa 21. září	222
Lauřin deník – 23. září, pátek	228
Jamieho blog – neděle 30. října	237
Lauřin deník – 11. listopad, pátek	248
Jamieho blog – pondělí 26. prosince	259
Lauřin deník – 26. prosinec, pondělí	265
Jamieho blog – pátek 30. prosince	269
Lauřin deník – 2. leden, pondělí	278
Jamieho & Lauřin líbánkový blog – čtvrtek 12. ledna	281

Poznámka autora

„Měl bys napsat knihu o randění,“ řekla mi moje snoubenka jednoho večera, kdy jsem dopisoval svou předchozí knížku *Život... ve výšinách*.

„Nemůžu,“ odpověděl jsem. „Všechny humorné historiky, které znám, jsem použil do téhle knihy.“

„Nejsi, Spaldingu, jediný, kdo při randění zažil pohromy,“ podotkla. „I já zažila pár takových, o kterých bys mohl napsat. A kamarádi určitě taky.“

Ukázalo se, že měla pravdu. Po několika vínem prosáklých debatách s nejrůznějšími zpustlíky jsem zavolal kamarádům a hned jsem měl na další knížku dost látky. Vlastně víc než dost.

Vypadá to, jako by hledání životní lásky bylo komplikacemi, držkopády a potížemi naplněno víc, než jsem si představoval. Vzhledem k příběhům, které jsem během posledních pár měsíců vyslechl, je to přímo zázrak, že nějaké vztahy vůbec vznikají.

Jamie a Laura nejsou skuteční lidé, ale zkoušky a strasti, jimiž během tohoto příběhu procházejí, zcela jistě skutečné jsou.

Tato kniha je věnována všem, kteří si prošli pek-

lem randění a přitom se snažili zachovat si úsměv. Je rovněž věnována dívce, která kvůli mně tím vším kompletně prošla.

Miluju tě z celého srdce, skvělé děvče.

Nick

Jamieho blog

neděle 9. ledna

Ach Bože, její dech páchne, jako by se otevřely brány pekelné...

To byla první myšlenka, která mi ve čtvrtek večer proběhla hlavou, když jsem se před místním lokálem řetězce JD Whetherspoon setkal s Isobel. Ta druhá byla, že jakmile v pondělí ráno vkročím do kanceláře, měl bych zabít Jackie.

„Ach, měl byste se poznat s mou přítelkyni Isobel,“ prohlásila ta hnusná prolhaná megera před několika týdny nad kávovarem. „Je to fajn děvče. Myslím, že vy dva byste si opravdu rozuměli.“

A já jí jak idiot uvěřil.

Jackie má pověst chorobně pozitivní a skoro vždy optimistické osoby, mělo mi tedy dojít, že její charakteristika Isobel bude mít k pravdě sakra daleko. Jackie by nejspíš docela dobře vyšla i s Hitlerem, pokud by se příliš nezmiňoval o celé té židovské záležitosti a místo ní se soustředil na milostné trojúhelníky celebrit.

Své vnitřní instinkty jsem se však rozhodl ignorovat. Byl jsem už dva roky sám – a za takových okolností zoufalství vždycky přetrumfne rozum.

Dva roky...

Pořád tomu nemůžu uvěřit. Takhle dlouho sám jsem ještě nikdy nebyl. Jídel pro jednoho, která jsem si koupil v supermarketu Asda, musely být tisíce. Nutno podotknout, že dlouhou dobu po Carle jsem s nikým randit nechtěl. Celý ten zážitek s mou bývalou ďábelskou snoubenkou mě přesvědčil, že v prvních pár měsících, poté co vyprchal její satanský puch, se pohnu kupředu jedině jako pan Svobodný.

I když bez potěšení z dobré ženy po boku se dokáže muž obejít jen určitou dobu.

Říkám-li „dobrá žena“, mám na mysli nějakou s tlukoucím srdcem a bez kožních chorob, a říkám-li „po boku“, myslím tím obkročmo na něm a nahá. Trauma z ošklivého rozchodu s Carlou mě mohlo od randění odradit citově a rozumově, zkuste to ale vysvětlit mému blbému penisu.

Upřímně řečeno, i kdyby mi Jackie řekla, že Isobelinina vagína je jako past na medvěda, stejně bych zvažoval, že na to rande půjdu.

Navzdory tomu, že byla orální předzvěstí apokalypsy, rozhodl jsem se dát Isobel šanci – za předpokladu, že se dokážu uplacírovat na závětrné straně.

Její příšerný dech je patrný už z dobrých třiceti centimetrů, takže polibek na tvář na uvítanou je blbost, přivádí mě k branám pekelným. Zadržuju dech a unikám relativně bez úhony.

Isobel není úplně nezajímavá, ačkoli si světle hnědé vlasy stahuje do ohonu tak pevně, že to vypadá,

jako by měla podomácku udělaný facelift. Oči mi vlhnou soucitem. Má docela pěkné kozy, jak jí tak vykukují z podprsenky, která je nejmíň o číslo menší. Černá halenka, kterou má na sobě taky, je moc nabíraná a kaštanová sukně ke kolenům nedělá velkou službu jejímu hranatému zadku, ale buď to bude hodina s ní v hospodě, nebo návrat domů k další osamělé masturbaci a chipsům s příchutí barbecue.

S odevzdaným povzdechem otvírám dveře lokálu a čekám, až vejde.

„Těkuju mockrát. Nejste vy čentlmen?“ řekne Isabel, jejíž zkažený dech je zjevně tak silný, že jí znemožňuje vyslovovat D a Ž.

„Rádo se stalo,“ odpovím s nuceným úsměvem.

Když přede mnou kráčí k baru, nemůžu si pomoci, abych necivěl na její čtverhrannou zadnici. Pomocť si nemůžu, ale mám pocit, že její skříňovitý tvar jistým způsobem symbolizuje mou naprostou a hlubokou neschopnost navázat v poslední době vydařený vztah se ženou.

„Co si dáte k pití?“ ptám se s nadějí, že si objedná půllitr antiseptické ústní vody, když staneme u zjevně upatlaného baru.

„Prosím dvojitou vodku a Red Bull, příteli.“

Můj ty Bože.

O pět minut později jsou Jamie Newman a jeho roztomilé děvče nablint usazení v jednom z napohled sešlých boxů lemujících zadní stěnu lokálu. Stůl, u něhož sedíme, je skoro nepokecaný, ale podél jedné jeho

strany někdo důkladným písmem vyryl „Pete si honí ptáka“, muselo mu to trvat aspoň hodinu.

Někteří lidé považují čtvrtek za nový pátek, ale tady se dnes večer nikdo z nich nevyskytuje. Je to tu mrtvější než Elvis. S dechovou příšerou jsme jedinými zákazníky, když nepočítám vyschlého staříka v zelené větrovce cucajícího u baru malé pivo a dva otlé mladíky neurčitého věku nalepené na hrací automat, do něhož vhazují svou podporu v nezaměstnanosti s horlivostí, která je skutečným triumfem bezduchého optimismu nad tvrdou realitou.

„Jaks říkala, že děláte do novinařiny,“ prohodí Isobel lokající svůj drink, přičemž po každém loku bezpochyby přemáhá krknutí.

„Hm... Ano. Něco takového.“

Ve skutečnosti jsem poradce pro styk s veřejností a reklamní textař na volné noze, který v současnosti pracuje pro místní noviny na změně jejich podoby, jenže pokoušet se to vysvětlovat Isobel by vyžadovalo velký blok a svatou trpělivost, tak to nechávám být.

„Baví vás to?“

„Ehm... Jo. Myslím, že jo. Píšu opravdu rád a ta práce mi k tomu samozřejmě poskytuje spoustu příležitostí, takže by to mohlo být horší.“

„Vopravdu?“ ušklíbá se Isobel. „Já to zasraný psaní nesnáším.“

Užasle koprním.

„To musíte znát všechny ty staromódní věci, co?“

Ovšemže.

Mockrát jsem se hrbil nad zvláště obtížnou částí reklamního časopisu a babička mě pleskla přes hlavu pokaždé, když našla nějaká zbytečná příslovce.

„Jackie říkala, že jste kadeřnice,“ měním téma hovoru.

„To je pravda. A mám vlastní firmu, víte?“

Vsadím se, že se jmenuje Natáčení a barvení.

„Jmenuje se *Horní sestřih*.“

A sakra.

„De mi to skvěle. Mraky zákazníků teďkon. Příští měsíc si беру tejdén volna, trochu si dáchnu na Menorce.“

Já se vážně picnu.

„Á... to je hezké,“ konstatuju a zhluboka si přihrýbám vlašné Stelly Artois.

„Jedete někam na prázdniny, Jaku?“

„Jamie,“ opravím ji. „Možná. Mám nějaké přátele v Kanadě, říkal jsem si, že bych je letos na konci roku navštívil, pokud bude možnost.“

„O Kanadě jsem vážně nikdy nijak nepřemejšlela,“ povídá Isobel, jednoznačně odmítajíc cokoli, co stojí za to. „Vím, že se tam mluví francouzsky.“ Odmlčí se s hlavou na stranu. „Takže je Kanada blízko Francie?“

Ach jo. Jackie si to vypije, to nebude mít chybu...

A když už mluvíme o chybách, dobrovolně přiznávám, že jsem nejspíš jednu velkou udělal, když jsem tu noc s Isobel souložil.

Předtím to byl ovšem pouze první z *mnoha* hltů vlašného piva, jak jsem se ten večer pokoušel nesklouz-

nout do ochromující deprese. A všichni víme, že příliš alkoholu dokáže situaci vmžiku vystupňovat z poměrně špatné do naprosto děsivé.

Zatímco mi Isobel vykládá, jak jejího bratra právě pustili z vězení – odseděl si šest měsíců za loupež, kterou „*mu ty parchanti policajtský přišili*“ – jsem v půlce penty číslo pět a její zadek už nevypadá tak čtverhraně.

U sedmé penty jí pokládám ruku na stehno a ona mi tře pod stolem přirození. Říkám tře... *Hněte* je mnohem přesnější. Kdyby Isobel někdy chtěla změnit *Horní sestřih* na pekařství, fortel a techniku má do začátku už teď.

Přesto mě to ztopořuje – což jen dokazuje, že když jste dva roky nesouložili, mačkání genitálií jako těsta není nezbytně překážkou k sexuálnímu vzrušení.

„Strč mi ruku pod sukni,“ šeptá mi do ucha.

Opile vyhovuju a sunu Isobel mezi nohy klepeto s veškerou grácií a elegancí, jaké lze očekávat od člověka, který hodně přebíral. Podobám se řezníkovi chystajícím se nadívat vánočního krocana.

Malíčkem se mi povede zachytit za podvazek, prst se bolestivě prohne, takže palec jí zároveň zabodávám do pochvy. Ale vypadá to, že Isobel to ani v nejmenším nevdává. Vlastně po mně oplzle pošilhává jako sexuální delikvent s vražednými úmysly a naklání se pro polibek. Jednou rukou mi smrtícím stiskem drtí varlata, zatímco druhou mě chytí za předloktí a drží mi paži přesně tam, kde ji chce mít – nad svou pindou.